

חַת־ת לַשַּׁבָּת קוֹדֶשׁ פְּרָטִישׁ כִּי תֵצֵא פְּרָקִי אָבוֹת – פְּרָקִים א', ב' י"ג אֱלּוּל, ה'תשפ"ה

מְקַדֵּשׁ לְמַעַן בְּטַחֲוֹן יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
"אֶרֶץ אֲשֶׁר תָּמִיד עֵינֵי ה' אֶלְקֶיךָ בָּהּ"

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמִשׁ / שְׁבִיעִי עִם רִשׁ"י

מִשֶּׁה רַבְּנוֹ אָמַר לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל עַל עוֹד מִצְוֹת, וּמִלְמַד אֵיךְ לְהִתְנַהֵּג בְּצוּרָה אַכְפָּתִית לְאִנְשִׁים אֲחֵרִים.
אָדָם שֶׁעוֹבֵד אֶצֶל אָדָם אַחֵר, יֵשׁ לְשֵׁלֶם לוֹ מִיד בְּגָלָל שְׂתִיתֶכֶן וְהוּא יִצְטָרֵךְ אֶת הַכֶּסֶף שְׁאִמּוֹר לְקַבֵּל –
בְּיוֹמוֹ תִּתֵּן שְׁכָרוֹ.
קְרוֹבֵי מִשְׁפָּחָה אֵינָם יְכוּלִים לִהְיוֹת עֲדִים עֲבוּר קְרוֹבֵיהֶם בְּבֵית הַמִּשְׁפָּט.
הוֹרִים לֹא נִעְנָשִׁים בְּגָלָל עֲבֻרוֹת יְלָדֵיהֶם.
לְמִי שֶׁחָדַשׁ בִּיְהוּדוֹת כְּמוֹ גֵר אוֹ מִיִּשְׁהוּ שָׁחַס וְשָׁלוֹם בֶּן / בַּת הַזּוּג שָׁלוֹ אוֹ הַהוֹרִים נִפְטָרוּ, שְׂתִיתֶכֶן וְיִהְיֶה
מִבֵּישׁ אוֹ עֲצוּב, יֵשׁ לְהִתְנַהֵּג בְּאִפְסָן אַחֵר מִלְּכָל אָדָם.
יֵשׁ לִהְיוֹת זֶהִיר בְּמִיָּחָד בְּהִתְנַהֲגוֹת כְּלָפִיָּהֶם. לֹא לִוְקָחִים מֵהֶם חֲפָצֵי מִשְׁכּוֹן (תַּמּוּרַת הַלְוָאָה) אֶפְלוּ
אִם הֵם לְוֹי כֶּסֶף וְטָרָם הַחֲזִירוֹ חֲזָרָה. ה' הוֹצִיא אוֹתָנוּ מִמִּצְרַיִם וְנָתַן לָנוּ לְקִיָּם מִצְוֹת – אֶפְלוּ אִם הֵן
לְפַעֲמִים קָשׁוֹת.
כְּאֲשֶׁר קוֹצְרִים תְּבוּאָה בְּשָׂדֶה אוֹ מוֹסָקִים זֵיתִים אוֹ בּוֹצְרִים עֲנָבִים וְשׁוֹכְחִים מִשֶּׁהוּ בְּטַעוֹת, יֵשׁ
לְהִשָּׂאִיר אוֹתָם עֲבוּר הָעֲנָבִים, וְלֹא לַחֲזֹר לְקַחַת אוֹתָם עֲבוּר עֲצָמָנוּ.
בֵּית הַדִּין צָרִיךְ לוֹדֵא לְפָסֵק נָכוֹן בְּדִינֵי תוֹרָה וְלוֹמַר מִי הַזָּכָאִי וּמִי הַחֵיִב.
בְּהַמְשָׁךְ לּוֹמְדִים עַל הַמִּצְוָה שֶׁבֵּית הַדִּין צָרִיךְ לָתֵת מְלָקוֹת לְמִי שֶׁמִּגִּיעַ לוֹ עַל פִּי דִין עַל עֲבָרָה שֶׁעָבַר.
יֵשׁ לְכַסּוֹת אֶת הַפֶּה שֶׁל הַבְּהֵמָה כְּשֶׁהִיא עוֹבְדַת בְּשָׂדֶה, כְּדִי שֶׁלֹּא תֹאכַל אֶת כָּל הַתְּבוּאָה.
לוֹמְדִים עַל מִצְוֹת יְבוּס וְחִלְצָה, אִם אָדָם נִפְטָר בְּלִי יְלָדִים, אֲשֶׁתּוֹ צָרִיכָה לְהִתְחַתֵּן עִם הָאָח שֶׁל
הַבַּעַל כְּדִי שִׁיּוּכְלוּ לְקַרֹּא שֵׁם אַחֵר הַבַּעַל שֶׁנִּפְטָר. פְּעוּלָה זוֹ נִקְרָאת יְבוּס. אִם זֶה לֹא אִפְשָׁרִי וְהֵם אֵינָם
רוֹצִים בָּכָךְ, עוֹשִׂים חִלְצָה.

אם אדם עושה משהו לאדם אחר תוך כדי מריבה, צריך לשלם לא רק על מה שהזיק לאדם אחר אלא גם על הבושה שגרם לו.

בשעושים עסקים יש לנהג ביישר, כך ה' ישמח ובשכר זה יתן לאדם אריכות ימים.

זכרו ואל תשכחו מה שעשה לנו עמלק כשיצאנו ממצרים. יש למחות את שמו מן העולם. מצוה זו תסתיים רק כאשר משיח יבוא

תהלים / יום י"ג לחדש פרקים ס"ט-ע"א

בתהלים של היום ישנו פסוק "ימלא פי תהלתך" – שהפה שלי יתמלא בשבחים של ה'.

הגמרא אומרת שלומדים מכאן שכאשר מברכים ברכה הפה צריך להיות "מלא" בברכה. לכן ההלכה היא שאסור לברך ברכה כאשר הפה מלא באכל. הפה שלנו צריך להיות מלא בברכה ולא באכל.

~

בכל הפרקים אותם אומרים היום ישנם נגונים. התוכלו למצוא אותם? האם אתם יודעים לשיר אותם?

תנ"א / אגרת הקדש סימן י"ג (י"ג אלול שנה פשוטה)

אתמול למדנו שישנם שני סוגים של יהודים. כאלה שעובדים את ה' יותר ברצינות ומתוך יראה, ואחרים שהם יותר שמחים ומוכנים לתת הכל בעבודת ה' שלהם.

שתי דגמאות לשני הסוגים האלה:

- בית שמאי ובית הלל:** בית שמאי היו בדרך כלל מחמירים יותר, ובית הלל היו מוצאים דרך להיות יותר סבלניים אפלו עם האנשים הכי מרגיזים ולא כאלה מחמירים בפסיקת הלכה.
- יצחק ואברהם:** יצחק היה מאד מחמיר עם עצמו, הוא תמיד ניסה להשתפר, הוא השתמש במדת הגבורה. אברהם אבינו היה חסד- ונהג בהכנסת אורחים – אפלו לאנשים שלא האמינו בה'.
האדמו"ר הזקן אומר שבקדשה, שני הדברים אינם נפרדים. אצל ה' קימות שתי המדות חסד וגבורה. והכל מה' הוא אחד! (כמו שלמדנו בשער היחוד והאמונה).
היות וכלם מחברים, רואים לפעמים שבית הלל החמירו יותר מבית שמאי, ולפעמים בית שמאי החמירו פחות מבית הלל.
אברהם אבינו יכל להראות הרבה גבורה, למשל כשהקריב את יצחק לקרבן בעקדה. זה אינו דבר קל לאדם שכל העבודה שלו בקו החסד.
אם כך, אם כלם הם גם חסד וגם גבורה, מדוע אמרים שישנו הבדל?
בית שמאי היה בדרך כלל מחמיר, והחסד היה מסתר. בית הלל היה בדרך כלל מקל והגבורה היתה מסתרת. אותו דבר עם אברהם ויצחק. לכל אחד מהם היו את שתי המדות אבל אחת מהן היתה מסתרת בדרך כלל.

היום לומדים מה קורה לחסיד בפעם הראשונה שנכנס ליחידות אצל הרבי.
מהי ברית מילה?

בדאי תענה, שישנו חלק בגוף בתינוק שיש להסירו כדי שהגוף שלו יתחבר לה' (בת נולדת עם גוף שכבר מחבר לה', ולכן זה כאלו כבר יש לה ברית).
תשובה מצוינת! אבל זו לא כל התשובה.

נולדנו עם אופני חשיבה שבאים מהיצר הרע. הרעיונות האלה הם כמו עור נוסף שמכסה על הנשמה שלנו ומקשה עלינו לעבוד את ה' בעדינות הנדרשת.

ר' הענדל, אחד החסידים אמר שבשחסידי נכנס ליחידות הוא עובר "ברית מילה" לנשמה שלו. ברגע שנכנסים ליחידות בפעם הראשונה "הערלה" – סוג היצר הרע הזה נלקח ויכולים להרגיש ולחשב כמו חסידים.

מספיקה פעם אחת שחסיד נכנס לרבי כדי לשנות את אישיותו לתמיד.

ספר המצוות / מצות עשה ע"ב

המצוה היום, **מצות עשה ע"ב**, היא שאם אדם עבר עברות מסויימות שעליהם עליו להקריב קרבן עולה ויורד. זהו סוג של קרבן ששונה יותר (עולה) למשל בהמה, או שנה פחות (יורד) כמו עוף או סלת, בהתאם למצבו הכלכלי של האדם ומי שמקריב אותו זהו אדם שהיה טמא ונכנס לבית המקדש בטעות או אדם שהיה טמא ואכל בטעות מהקרבנות. אדם שנשבע שבועה שלא לעשות משהו ועשה זאת בטעות. אדם שהיה צריך להיות עד בבית דין ושקר שאין לו מה לומר.

רמב"ם / הלכות שגגות פרקים י"ב, י"ג, י"ד

היום לומדים אודות מקרה שבו הסנהדרין טועה בפסק ויהודים עוברים עברה בגלל מה שהם אמרו. לפעמים הסנהדרין צריכים להקריב קרבן ולפעמים כל יהודי שעבר עברה צריך להקריב.

פרק י"ב - בפרק הזה לומדים אלו סוגי קרבנות יש להקריב אם בית הדין גרם ליהודים לעבור עברות מסויימות.

פרקים י"ג - י"ד - הרמב"ם מלמד מתי שהסנהדרין צריכים להקריב קרבן ומתי כל יהודי שעבר עברה בטעות צריך לעשות זאת.

דרכי החסידות / תאריך חסידי - י"ג אלול

היום יום הנשואין של הרבי הרי"צ והרבנית נחמה דינה.

הרבי הרי"צ התחתן בגיל 17. הוא היה בנו יחידו של הרבי הרש"ב והרבנית שטערנא שרה. כשהגיע הזמן לחפש שדוך עבורו, היו מספר הצעות אבל הרבי הרשב רצה שבנו ינשא לאשה שהיא קרובת משפחה שזה מה שהיתה הרבנית נחמה דינה. בזמן החתונה הרבי הרש"ב אמר מאמר מאוד ארוך שמתחיל במלים "שמח תשמח". המאמר הזה מדבר על שמחה, וכיצד השמחה היא חזקה מכל דבר אחר.

לדגמא, כשאדם נמצא בשמחה גדולה, הוא יכול לשכח מכל הדברים שמפריעים לו, מאנשים אחרים

שְׁמִצִּיקִים לוֹ וּמִרְגִּישׁ שְׂכָלָם חֲבֵרִים שְׁלוֹ. הַמֶּאֱמָר הַזֶּה גַּם עוֹזֵר לָנוּ לְהִבְחִין בְּגִדְלוֹת ה', הוּא בִּרְא אֶת הָעוֹלָם מִכְּלוֹם וּכְשֶׁחוֹשְׁבִים עַל כֵּן, זֶה מִמְּלֵא אוֹתָנוּ בְּשִׁמְחָה.

גְּאוּלָּה וּמִשִּׁיחַ / ה' יִבְחַר שׁוֹב בִּירוּשָׁלַיִם

מִקְדָּשׁ לְעֵלּוּי נִשְׁמַת סִבְתָּנוּ הָאֱהוּבָה מִרִּים צִימְעַל בֵּת הָרֵב יוֹסֵף בְּרוּךְ ע"ה פְּרִיזְמָן

ה' הִרְאָה לָנָבִיא זִכְרִיָּה מִלֵּאָךְ שֶׁשָּׂאֵל מִדּוּעַ ה' אֵינוֹ עוֹזֵר לָעַם יִשְׂרָאֵל. ה' אָמַר לְמִלֵּאָךְ לֹא לְדַאֵג בֵּינוֹן שְׁבִית הַמִּקְדָּשׁ הַשָּׁנִי עוֹמֵד לְהִבְנוֹת. הַמִּלֵּאָךְ אָמַר לְזִכְרִיָּה לֹמַר זֹאת לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל. הַמִּלֵּאָךְ גַּם אָמַר לָנָבִיא, כִּי עַל אֵף שִׁיְהִיָּה חֲרָבָן נוֹסֵף, תִּהְיֶה גַם גְּאוּלָּה נוֹסֶפֶת וּבִסּוּף יִהְיֶה שׁוֹב בֵּית מִקְדָּשׁ בִּירוּשָׁלַיִם.

עוֹד קָרָא לֵאמֹר כֹּה אָמַר ה' צָב-אוֹת עוֹד תִּפּוּצָנָה עָרֵי מְטוֹב וְנַחֵם הַ עוֹד אֶת צִיּוֹן וּבַחֲרָה עוֹד בִּירוּשָׁלַם

עוֹד קָרָא לֵאמֹר – תֵּאמַר אֶפִּילוּ יוֹתֵר מִכֵּן

כֹּה אָמַר ה' צָב-אוֹת:

עוֹד תִּפּוּצָנָה עָרֵי מְטוֹב – בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַגֵּרִים בְּעָרֵי יִשְׂרָאֵל יִפּוּצוּ מִהָעָרִים שְׁלִי וְיִשְׁלַחוּ מִחוּץ לָאָרֶץ הַטּוֹבָה, אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל.

וְנַחֵם ה' עוֹד אֶת צִיּוֹן – אֲבָל יוֹם אֶחָד ה' עוֹד יִנַּחֵם אֶת צִיּוֹן

וּבַחֲרָה עוֹד בִּירוּשָׁלַם – וְשׁוֹב יִבְחַר בִּירוּשָׁלַיִם.

(זְכַרְיָה, א', י"ז)